

Скарбничка

Дитяча газета

Лада

Ця історія трапилася давно. Хлопчик Володя, якому вже виповнилося 10 років, влітку приїхав до бабусі Ганни. Привітався з усіма родичами, трохи поспілкувався і побіг до Лади, своєї улюблениці. Лада – це вівчарка. Вона була красива і вірна, справжній друг. Коли стало спекотно, дядько Василь взяв із собою на ставок Володю і Ладу. Як там було чудово! Старі верби і яскраво-зелені кущі тихо шуміли пишними вітами, ніби віталися з друзями. Накупавшись, Лада вистрибнула з води на берег, на хвилинку зупинилася і почала втікати від дядька Василя. Господар покликав собаку до себе. Щаслива бешкетниця, яка щойно позбулася набридливого ошийника, подалася кудись подалі. Дядько Василь залишився з порожніми руками.

До вечора собаки не було. Дядько Василь вирішив якось покарати неслухняну Ладу. І ось, коли вже сутеніло, Володя побачив вівчарку – веселу і радісну.

Вона бігла додому. Раптом вона побачила сердитий погляд дядька Василя, його невдоволений рух пальцем. Враз Лада низько схилила голову і маленькими кроками повільно наближалася вперед, не дивлячись господарю у вічі. Хоч Лада зазвичай пильно і уважно дивилася Василю у вічі, чекаючи від нього певної команди. Вигляд собаки свідчив про те, що вона серйозно розкаюється у своїй провині. Лада тихенько підійшла до дядька Василя і обережно дала йому передню лапу на знак примирення і глибокого каяття. Господар усміхнувся і промовив: "Як тебе, Ладусю, карати? Ти ж виправишся, правда? Вірю... і пробаваю". Усміхнувся господар і обійняв собаку.

Наш Господь також, коли до Нього приходять зі щирим і розкаяним серцем – усе прощає.

Алла Кривоносова

Акваріум 2

Пригоди шукачів 4

Мрія Віки 5

Друзья 6

Нові листочки 7

Цікава зустріч 7

Дельфіни 8

Интересные факты об акулах 8

Веселый English 9

У шторм 11

Квітневий провулок, будинок 4,
У гості йдемо ми до тітоньки Іри.
Хоч всюди так гарно квітує весна,
Та тітонька Іра сумує одна.
Тому і зібрались до неї гуртом,
Несемо лимони і квіти з тортом,
Матуся, татусь, Славко, Віка і я –
Уся наша дружна й весела сім'я.

Хлопчик у далекому місті

3

Аза

5

Кіт на дереві

10

Аквариум

Алеша уже целых десять минут гуляет сам на улице. Ну когда же наконец выйдут гулять его друзья?! Ведь у него такая интересная новость, которой он хочет с ними поделиться!

Ну вот, наконец-то! Из соседнего дома вышел Андрей, а из Алешиного подъезда выбежали Сережа и Дима. О, еще и девочки с последнего подъезда тоже показались. Отлично!

Когда все ребята были в сборе, Алеша нетерпеливо объявил, что давно ждет их, чтобы пригласить к себе домой.

— Мне вчера вечером подарили большой аквариум. А сегодня уже он заполнен рыбками. Ох, я просто не могу дождаться, чтобы вы сами увидели всю эту красоту!

Долго ребят упрашивать не было нужды. Вся компания молниеносно взбежала на третий этаж. И вот они уже созерцают подводное царство в Алешиной квартире.

— Ничего себе! Такой огромный аквариум! — дети были приятно поражены увиденным.

Один за другим они восклицали свои восхищенные комментарии. Рыбки и все содержимое аквариума —

водоросли, песчаное дно с ракушками, задняя стенка и подсветка — все было очень красивым.

— Знаете, что я вам скажу? — начала вдруг Диана. — Сейчас в этой комнате нам будет очень интересно поиграть в игру «Моисей»...

— Ну, Диана! Ты, как всегда, со своими выдумками, — негодуя, перебил девочку Алеша.

— Ничего подобного! — возразила Диана. — Это не мои выдумки. Так написано в Суперкниге. Когда Моисей вел за собой свой народ по дну Черного моря, вода по обе стороны стояла стеной. И я представляю себе, как с обеих сторон на проходящих людей смотрели разные рыбы. Это будто два огромных аквариума стояли по сторонам. Конечно, взрослым было не до того, они спешили убежать от египтян. Но дети уж, наверное, обратили внимание на рыб в этих водных стенах. Вот я и предлагаю вам поиграть в игру «Моисей и его народ» здесь, у тебя дома. Кстати, ты бы мог взять роль Моисея, Леша.

— А почему бы и нет? — согласился Леша. — Я тоже читал эту историю. Тогда я назначаю тебя на роль своей сестры Мариам.

И дети начали игру. Конечно, им бы больше народу, однако детское воображение выручало их. Леша и Диана рассказали остальным подробнее эту библейскую историю, и ребята активно и творчески выполняли каждый по несколько ролей. Андрей мастерски справлялся с ролью египетского фараона и всей его армии, Сережа и Дима были Аароном, Иисусом Навином и остальными израильтянами. А Диана, Вика и Софийка отлично исполнили победную песню израильских женщин в хороводе под управлением сестры Моисея Мариам. Дети и не заметили, как в комнату вошла мама Леша. Улыбаясь, она смотрела на импровизированное представление. Как хорошо, когда дети играют в такие интересные игры. А еще она была рада, что осуществилась ее мечта. Красивый и большой аквариум — это мечта ее детства! Кстати, она в детстве, так же, как и Диана, представляла себе, что во время перехода Моисея и его народа через Черное море рыбы с обеих сторон смотрели на людей, как будто из двух огромных аквариумов...

Сонячный зайчик

Сонячний зайчик стрибнув на стілець,
Звідти на стелю, а потім на ліжко,
«Чив!» — привітався малий горобець
Й теж пострибав на тонесеньких
ніжках.

Сонечко в щічку цілує дівча,
«Час вже тобі, моя люба, вставати.
Ранок ласкавий тебе зустріча,
Чи не хотіла б і ти пострибати?»

Дай Бог здоров'я, маленька, тобі», —
Сонячний зайчик на вушко шепоче.
«Чив!» - знов лунає десь там, на вербі,
І усміхається личко дівоче.

Лабиринт

Помоги девочке Наде
найти своего друга
кролика.

Логика

Найди
тот
кусочек,
который
соответствует
основному
изображению.

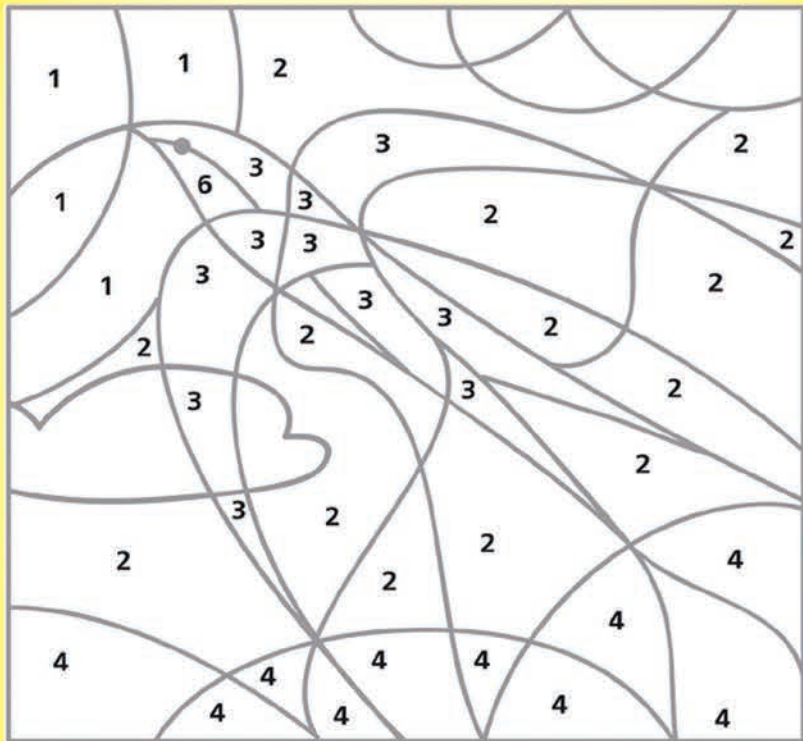

Загадочные цифры

Соедини пунктир.
Какая цифра на
рисунке одна?
Раскрась ее
в синий цвет

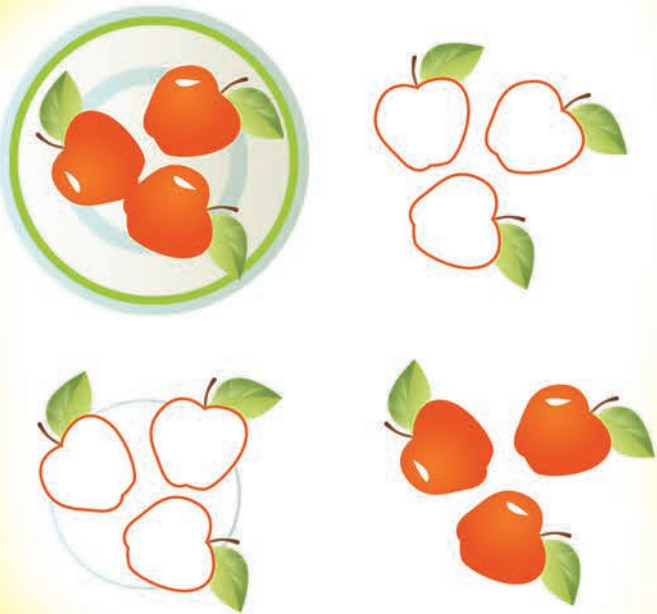
Кто летает в небесах

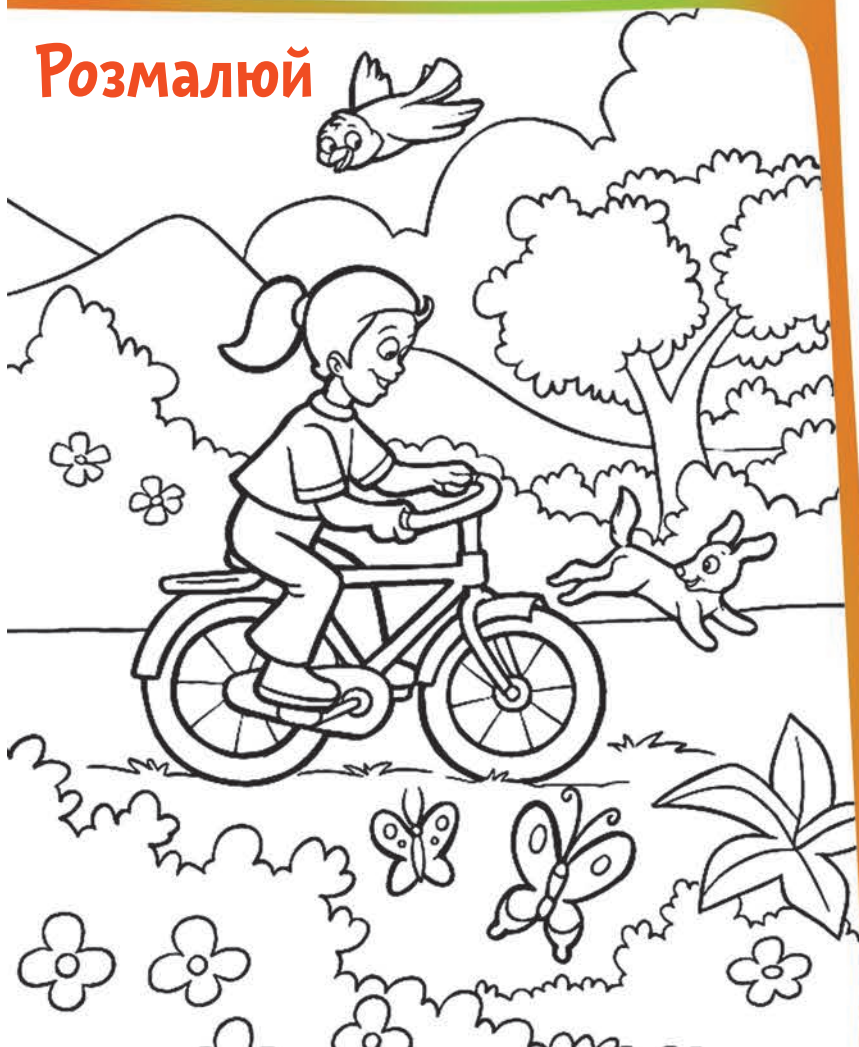
Закрась области указанным цветом (не отмеченные – оставь белыми) и скажи, кто летает в небесах.

- 1 – желтый
- 2 – голубой
- 3 – синий
- 4 – зеленый
- 5 – оранжевый

Нарисуй тарелки для оставшихся яблочек так, чтоб на каждой получилось по три яблочка. Сколько тарелок получилось?

Розмалюй

Хлопчик у далекому місті

Хлопчика, про якого ви дізнаєтеся, звали Джимом, жив він у старому місті – Лондоні, столиці Англії. Якось ішов він вулицями міста і думав, що він найбільш нещасливий хлопчик на землі. Усе здавалося йому похмурим, особливо зараз, коли його єдиний м'яч, яким хлопчик постійно бавився, скотився в рів. Окрім цього, він постійно відчував голод і холод. Тато Джима не міг знайти роботу, тому часто бувало так, що сім'я лягала спати, не повечерявши. Хлопчик бачив на вулицях Лондона багато хлопчиків та дівчаток, які поспішали до своїх гарних будинків, де на них чекали гарячий чай та пиріг. Прямуючи повз магазин з іграшками, Джим зупинився подивитися. Наскільки радим був би він, якби зміг купити хоча б одну іграшку! Купити б щось для сестрички, яка лежить вдома хвора! Та в кишені хлопчика була лише монетка, за яку нічого не купиш.

Коли наступного дня Джим вийшов на вулицю, до нього підійшла гарно одягнена жінка, запитала, як його звати. Дізнавшись, сказала:

– Хочу тебе запросити на свято, яке організоване спеціально для дітей.

– Чудово! – відповів Джим. – А моя сестричка? Їй можна прийти зі мною?

– Мені шкода, але в мене тільки одне запрошення для однієї дитини.

Наступного дня хлопчик пішов на свято. Там проводилися різні конкурси та цікаві ігри, пригощали смачними стравами. Нарешті настав час роздавати подарунки, діти могли вибрати те, що найбільше подобалося. Джим побачив на столі чудового поїзда, про якого мріяв ціле життя.

– Джиме Макею, – викликала його жінка, яка стояла біля столу з подарунками, – що б ти хотів собі взяти?

Несподівано у Джима промайнула нова думка.

– Хочу червоного поїзда, але якщо ви не заперечуватимете, то візьму цю ляльку.

Сльози наповнили його очі, однак Джим стримувався, щоб не заплакати. Жінка зрозуміла його і, нічого не промовивши, подала йому ляльку. Коли Джим відходив від стола, вона потиснула йому руку і сказала:

– Нехай тебе благословить Господь.

Ви, напевно, здогадалися, чому хлопчик вибрав ляльку? Однак діти на святі не зрозуміли і відразу почали галасувати, насміхатися і показувати на нього пальцями, вигукуючи: «Дівчисько! Дівчисько!».

Джим, засоромлений, почервонів. Швиденько схопивши куртку, хлопчик вибіг на вулицю, притискаючи до грудей ляльку. За кілька хвилин хлопчик був уже у маленькій кімнаті, де лежала його хвора сестричка. Побачивши ляльку, вона запитала: «Це для мене? Ой, Джиме, який ти добрий!» Цієї миті хлопчик забув про насміхання над ним, втіха обійняла його серце, коли він побачив щасливе обличчя сестрички.

Через кілька днів у двері їхньої квартири хтось постукав. На порозі стояла вже знайома Джимові жінка з дитячого свята.

– Що трапилося? – запитав здивовано хлопчик.

– Я прийшла попросити у тебе вибачення: діти були несправедливі до тебе. Вони дуже вибачалися перед тобою, коли дізналися, чому ти вибрав саме ляльку, і попросили, щоб я тобі принесла ще одну іграшку.

І вона подала хлопчику велику коробку, перев'язану червоною стрічкою.

Від несподіванки у Джима перехопило подих. Коли жінка пішла, Джим почав нетерпляче відкривати коробку. І що ви думаєте? Там, звичайно ж, був поїзд. Радості Джима не було меж.

– Так, я найщасливіша людина на землі! – повторював хлопчик, милуючись дорогоцінним подарунком.

Тож подякуймо Ісусові за те, що Він перетворює наш смуток на радість, коли ми за Його прикладом дбаємо не про себе, а про інших.

Весенняя прогулка

Дорисуй половинки цветков в тучках и раскрась их.

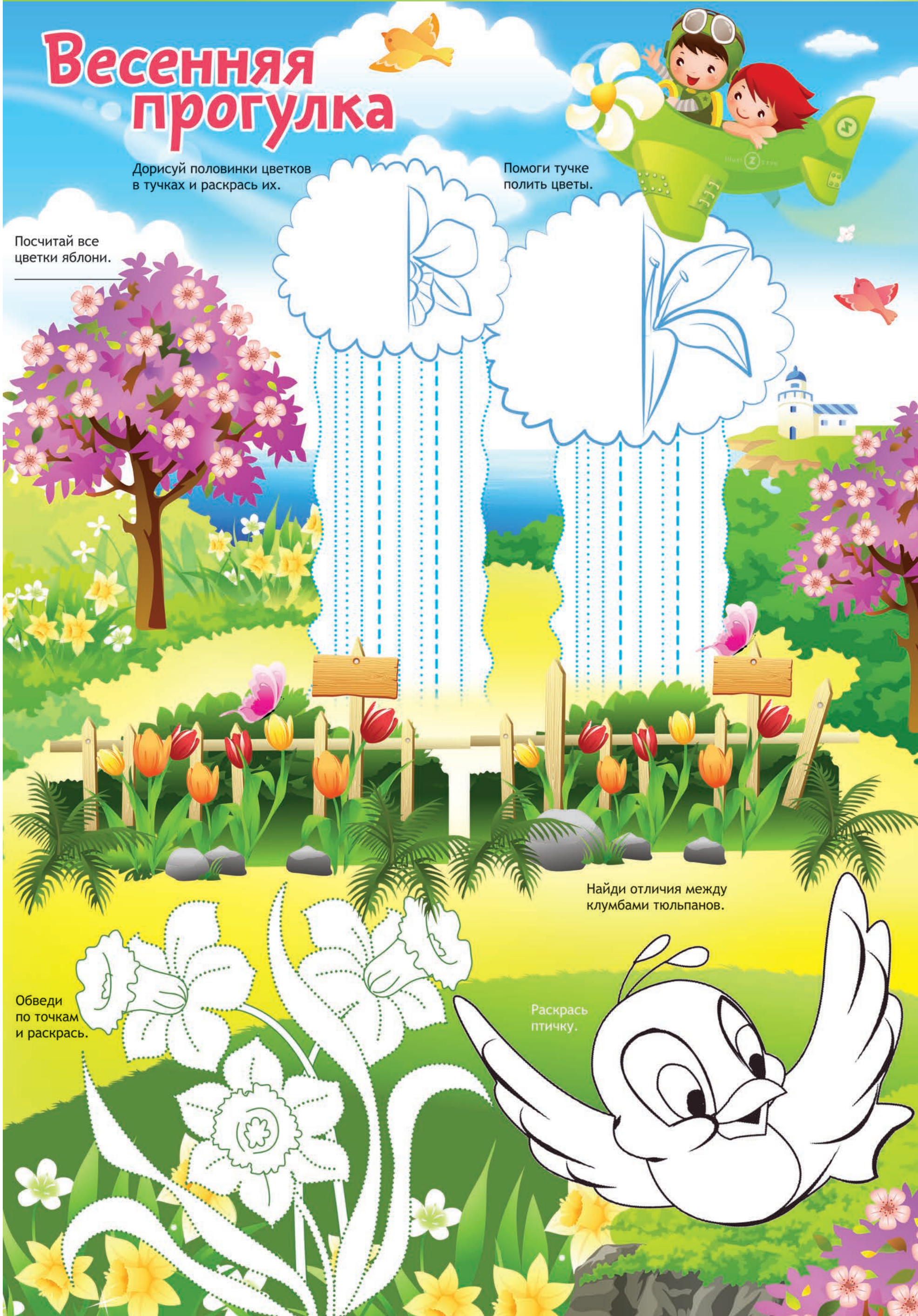
Помоги тучке полить цветы.

Посчитай все цветки яблони.

Найди отличия между клумбами тюльпанов.

Обведи по точкам и раскрась.

Раскрась птичку.

Скрипник Л.Г.

Аза

Сашко прокинувся, розплющив очі й визирнув з-під ковдри. Чудовий ранок, але настрою у хлопчика не було.

Тиждень тому мама повернулася з лікарні і принесла додому крихітку – маленького братика, якого назвали Ромочкою. Сім'я зібралася за святковим столом, бабуся спекла смачний пиріг з яблуками і татко сказав:

– Ну, синочку, тепер частину маминої роботи нам доведеться взяти на себе. Я буду готувати вечерю й мити посуд, а ти будеш годувати нашу кицьку Азу. Адже тобі не буде важко дістати пакетик з кормом, висипати у мисочку Ази і слідкувати, щоб у другій мисочці була свіжа вода.

Сашко радісно кивнув головою.

Аза була улюбленицею всіх. Хоч Сашкові було всього п'ять років, але він знав, що допомагати мамі потрібно обов'язково. Так вчив його найкращий Друг – Ісус.

Три дні поспіль Сашко вранці та ввечері діставав пакетик з кормом, насипав його вміст у мисочку і спостерігав, як кішка,

вдоволено мурчочучи, з'їдала все до крихти.

Проте потім хлопчику набридло все це робити. Він не завжди годував кішку, хоч батькам казав, що годує. А наступного тижня Аза пропала. Мама її кликала, тато скрізь шукав, але Ази не було. Сашко ходив дуже засмучений.

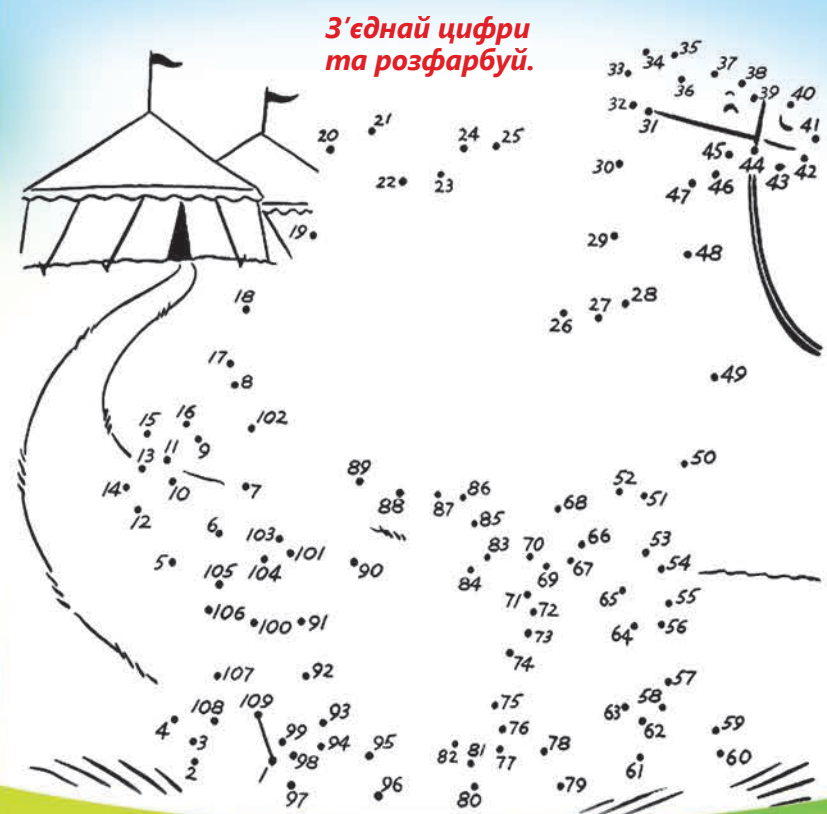
– Що робити? Як зізнатися мамі і татові, що я не завжди годував кицьку і не завжди їм говорив правду?

Сашко переживав, проте зізнався батькам, що не виконував те, що обіцяв, крім того, ще й неправду говорив... Хлопчик розплакався. Мама обійняла його і лагідно промовила:

– Я вибачаю тебе, синку, але ти повинен робити правильні висновки. А тепер постав для Ази корм на вулиці, біля дверей будинку.

Я впевнена, що вона повернеться.

Так і сталося. Аза прийшла, і Сашко з радістю почув її втихомирене муркотіння.

Який предмет зайвий?

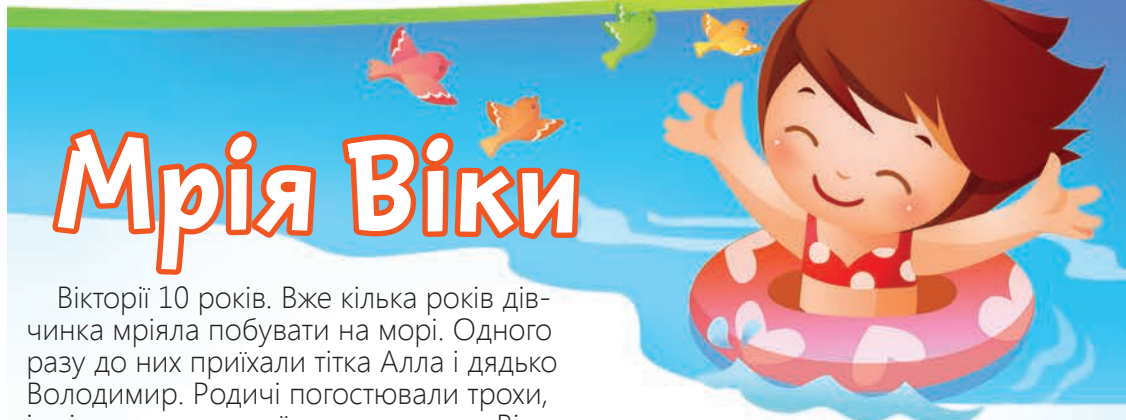

Кораблики на морі

Розшифруй слово

КкОьУЯрлТла

Мрія Віки

Вікторії 10 років. Вже кілька років дівчинка мріяла побувати на морі. Одного разу до них приїхали тітка Алла і дядько Володимир. Родичі погостювали трохи, і всі разом вони поїхали до моря – Віка, бабуся і тітка з дядьком.

Приїхавши, вони швидко розташувалися на новому місці, а потім пішли до моря. День був похмурий і прохолодний. Але це не зіпсувало їм настроїв. Віка була приємно вражена величиною і красою Чорного моря, хоч і такого неспокійного.

Увечері вся родина в щоденній молитві славилася Бога за охорону та відпочинок. Зранку вся компанія вирушала до моря. Охочих відпочити в цей час було чимало, тому йти треба далеко, щоб знайти спокійне місце. Надвечір усі разом поверталися додому. Кожен день на березі моря уся родина гарно проводила час.

Проте відпочинок біля моря для дівчинки Віки наближався до кінця. Віка, тітка Алла і бабуся швидко зібрали свої речі і чекали на свого автобуса, який трохи згодом повезе їх додому. Вільного часу було ще багато, а тому тітка запропонувала попрощатися з морем і скупатися.

Дорога до моря була невеликою, раптом тітка Алла відчула якусь тривогу. Вона подумки помолилася, і вони продовжили йти далі. Віка не захотіла йти на те місце, де вони зупинилися зазвичай, їй сподобалося місце ближче. На їхній подив, охочих купатися тут було мало.

Море в цей день було неспокійним, невеличкі хвилі накочувалися одна на одну. Тітка Алла запитала дівчинку, чи не хоче вона купатися, та, отримавши заперечну відповідь, повільно увійшла до моря. На хвилину вона замислилася, потім поглянула на берег, але племянниця не було там. Вона трохи злякалася, але потім побачила Віку, яка стояла по груди у воді. «Та нічого, – подумала про себе, – адже вона два роки відвідувала басейн...» Раптом хвиля підхопила дівчинку, вона втратила рівновагу, за мить почала тонути. Тітка кинулася на допомогу, схопила її за руку і почала тягнути до берега, але в неї було недостатньо сили. Боротьба тривала хвилину – дві, але сили не вистачало. Тільки жінка підштовхувала дівчинку до берега, як нова хвиля відкочувала їх знову на те місце, де вони щойно були. З останніх сил вона підхопила Віку і раптом відчула легкість, хтось ніби допоміг їй підштовхнути дівчинку до берега. За мить вони опинилися на безпечному місці.

Слава Богу, що все закінчилося добре, Господь вчасно прийшов їм на допомогу. Повертаючись додому, тітка Алла і Віка дякували Господу за чудове спасіння.

Друзья

Елена Чепилко

Саша и Женя дружат с раннего детства. Ведь дружат не только они, но их папы и мамы. Мальчики вместе ездят на собрание в церковь, вместе ходят в школу в один класс, вместе учат уроки и вместе играют. Они очень любят друг друга. Поэтому все у них ладится. Стоит только одному заболеть, другой тут как тут: книжку почитает, историю расскажет, уроки разъяснит, а если одного из них родители накажут, кто как ни друг поймет и утешит. Это большое счастье иметь настоящих друзей.

Однажды Сашин папа купил ему велосипед, как раз такой, о каком он мечтал, — синий, блестящий. Первым об этом, конечно же, узнал Женя. Он был очень рад за друга, так как такого велосипеда у него еще не было.

— Женя, тебе нравится мой велосипед? — спросил Саша друга. — Хочешь, дам тебе покататься? Вот, держи. Будем ездить по очереди. Давай вокруг нашего дома. Ты первый, а я пока на лавочке посижу.

Женя радостно вскочил на Сашин велосипед, весело нажал на звонок и поехал. Вокруг дома он объехал сразу несколько раз.

— Здорово! Даже сердце замирает от радости. Ох, попробовать бы побыстрее. Вот это да! Вот это велосипед!

И вдруг ба-бах! Как это случилось, трудно понять, но Женя угодил на всей скорости в клумбу. Врезался в посаженное по середине дерево и упал. С разбитых коленок тонкими струйками стекала кровь. Ныло и щипало плечо, опухал разбитый нос. Но все это было бы не так страшно, если бы не то, что там, возле дерева, лежал Сашин новый велосипед с «восьмеркой» на переднем колесе и уродливо изогнутым рулем. Да еще и красивый блестящий щиток лопнул и тоскливо свисал над колесом. У Жени от ужаса замерло сердце.

— Что же теперь делать? Как быть?

А к клумбе уже спешил Саша.

— Саша, я не специально. Ты меня прости, пожалуйста... Я что-нибудь придумаю, ты только не переживай. Ладно?

Но глаза Саши наполнились слезами. Ведь он даже еще не успел накататься на своем велосипеде.

Тут, откуда ни возьмись, к мальчикам подбежал их сосед Степа. Его давно уже злила их дружба. Или, может быть, завидовал мальчишка, так как не имел своих друзей.

— Вот это да, — Степа удивленно присвистнул. — Говорил я тебе, Саша, зря ты с Женей дружишь. Он же это специально сделал. Ведь у него такого велосипеда нет. Что ты теперь своим родителям скажешь?

Женя, чуть не плача, возмутился:

— Неправда. Я не мог специально. Не верь ему, Саша.

Жене изо всех сил хотелось убедить друга, что он не виноват. Печально подобрал Саша с земли разбитый велосипед и пошел к дому. А рядом с ним, громко крича, шел Степа:

— Да, я сам в окно видел, как он разогнался и в клумбу заехал.

Женю душили слезы обиды и бессилия. Когда он вернулся домой, мама была на кухне. Мальчик потихонечку шмыгнул в свою маленькую комнату. Он попросил у Господа помощи. Как бы хотелось Жене, чтобы Саша ему поверил и простил, чтобы все было, как и прежде. Всю ночь Женя плохо спал. Только под утро Женя крепко заснул, и тут его разбудил будильник: пора в школу.

Женя заглянул в комнату папы, все ему рассказал.

— Сегодня я работаю. Пойдем в магазин и купим Саше новый велосипед, а поломанный забирай себе. Деньги, сынок, я даю тебе взаимы. Летом в трудовом лагере заработаешь и отдашь. Согласен?

— Согласен, папочка! Спасибо тебе!

— Собирайся быстрее, чтоб тебе успеть в школу.

В свой класс Женя вошел радостный. Взглядом поймал хмурые Сашины глаза. Улыбнулся ему. После уроков Женя бежал домой как на крыльях. Новый блестящий уже собранный папой велосипед стоял в прихожей и был еще лучше прежнего. Какой же чудесный у Жени папа. Он всегда готов выручить сына из беды. Женя поставил на пол портфель, схватил велосипед и покатил его в квартиру Саши. Надо ведь успеть, пока друг не вернулся из школы. Дверь открыла тетя Клара, Сашина мама. Удивилась. Женя быстро поздоровался, как можно короче и понятней все объяснил, хотя ему показалось, что тетя Клара ничего не поняла.

— А кто разбил велосипед? Ты? Разве не Саша? Странно.

Это все, что она успела сказать, пока Женя вкатывал в узкий коридор новую Сашину технику и взамен уже забирал разбитый велосипед. Женя успел поменять до возвращения Саши из школы. Также он понял, что друг взял вину перед родителями на себя.

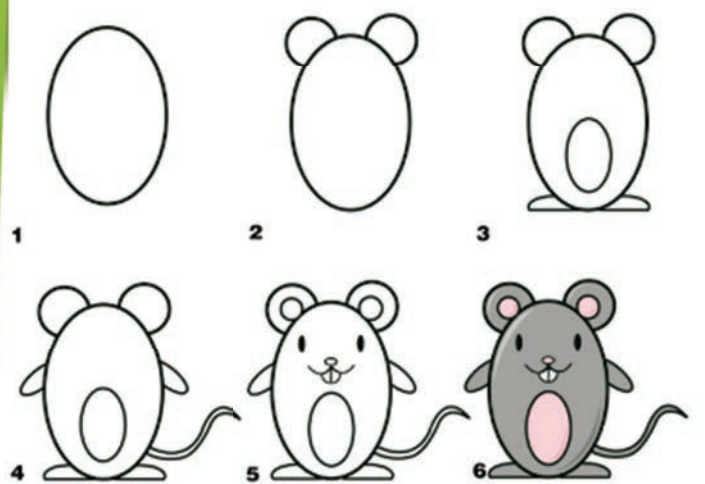
Теперь у них с папой впереди интересное дело — технику ремонтировать. Вдвоем они обязательно справятся. Не успел Женя обо всем хорошенько подумать, как в дверь позвонили. У двери стоял Саша и молчал. И Женя молчал. Они просто смотрели друг на друга. Да и зачем им слова? И так все ясно. Великая вещь — дружба.

Какое небо голубое!
Поет красавица-весна,
Ей вторит мерно шум прибоя,
На горизонте даль ясна.
И нет ни облачка над морем,
Лишь чайки в небе голубом
Кричат о чем-то на просторе,
На фотку просятся в альбом.
Запечатлю полет их смелый
На память добрую о дне,
Когда весною море пело
Свою морскую песню мне.

Ольга Бокова

Як намалювати мишку

Найди отличия

Нові листочки

Якось Осичка сказала Вербі:

– Які в тебе гарні листочки. Я завжди про такі мріяла.

– А я про такі, як у тебе, – відповіла Верба. – Слухай, а давай поміняємося листочками!

– Давай! – зраділа Осичка.

– Ну навіщо вам мінятися? – запитав старий Дуб, який чув цю розмову.

– Ви гірше зробите, – погодилася Береза.

Проте деревця вже почали мінятися листочками, і їх неможливо було зупинити.

А коли деревця одяглися в листя, Осичка сказала:

– Ой, тітонько Березо, ви були праві, у мене вже спина болять через це листя.

– А в мене все гаразд, тільки трішки

незвично. Ти постій з моїм листям і звикнеш, – сказала Верба.

Деревце постояло трохи, почекало, а потім як закричить:

– Усе, більше не можу, у мене зараз стовбур зламається! Вербо, давай мінятися!

– Ну що ж, давай... – погодилася Верба.

Але як тільки вони почали знову мінятися, налетів сильний вітер і обірвав усе листя.

– Що ж нам тепер робити? – заплакали деревця.

– Нічого. Весною нові листочки виростуть, надіюсь, ті, що потрібно, – промовив старий Дуб. – Радійте тому, що у вас є. Чуже візьмете – своє не повернете!

Метельська Валерія

Твори учнів
Броварської
школи

Цікава зустріч

Одного ранку на галявинці зустрілися два жуки – сонечка. Одне жовтого кольору, а друге – червоного. Вони довго роздивлялися одне одного.

От жовте Сонечко каже:

– Привіт!

Червоне Сонечко від несподіванки підскочило, а потім відповіло:

– Привіт!

– Що ти тут робиш? – запитало жовте Сонечко.

– Шукаю солодкий нектар, – відповіло червоне Сонечко.

– Я також... Але шукаю, а знайти не можу.

– Я тобі допоможу. Недалеко звідси є поле з квітами, і там дуже солодкий нектар. Лети туди! – червоне Сонечко лапкою показало, в якому напрямку потрібно летіти.

– Дуже дякую тобі за допомогу! – зраділо жовте Сонечко.

І вони розлетілися в різні боки. Червоне Сонечко зі смачним нектаром полетіло пригощати ним своїх друзів, а жовте Сонечко – на квіткове поле. Жовте Сонечко збило велику кількість солодкого нектару і з вдячністю згадувало свого нового знайомого.

Настя Какун

Листочки

Роздивися уважно листочки. З'єднай лінією схожі та відгадай, яким деревам вони належать.

Здрастуй, газето «Скарбничка»!
Я присвятила тобі віршика.

О, «Скарбничка»!
Тебе кохаю.

Читати завжди бажаю.

Інформація твоя цікавинками повна:

Казки, оповідки, кросворди
для дітей усіх.

Усе є на сторінках твоїх.

Газето любя!

Живи сто літ,

Тобі від мене – палкий привіт!

Ліана Лещенко.

Бутерброд «Божья коровка»

Нам понадобится:

- Батон белого хлеба
- Сыр
- Майонез
- Чеснок
- Помидорки черри или небольшие помидорки
- Маслины без косточки

Нарезаем хлеб. Можете его поджарить, тогда бутерброды будут еще вкуснее.

Готовим пасту:

Натираем сыр с чесноком на мелкой терке, добавляем майонез и тщательно перемешиваем. Намазываем полученную массу на хлеб.

Украшаем:

Черри режем пополам, маслину режем на 4 части (пополам и еще пополам, только не вдоль, а поперек, чтобы было похоже на головку божьей коровки), несколько маслинок крошим в крошку. На бутерброд выкладываем помидорку, приставляем головку. На тельце делаем точки из крошек маслин, а на голове рисуем глазки из майонеза при помощи зубочистки. Божьи коровки готовы!

Приятного аппетита!

Господарочка

Дельфины

Дельфины не являются рыбами, хотя и проживают в водной среде. Они относятся к классу млекопитающих, отряду китообразных. У них нет жабр, дышат они кислородом, именно поэтому дельфины часто «выпрыгивают» из воды – так они вдыхают воздух. Кстати, воздух проникает через единственную ноздрю (дыхало), которая расположена на затылке и затем попадает в легкие. В среднем под водой дельфины находятся 5-7 минут, после чего совершают очередной «прыжок». В рацион питания дельфина обычно входят рыбы, кальмары и моллюски. Хотя у них и насчитывается свыше 100 зубов, в разжевывании пищи они не участвуют, дельфины поглощают пищу целиком. Зубы им нужны лишь для того, чтобы схватывать добычу. Дельфины являются теплокровными животными и для того, чтобы поддерживать довольно высокую температуру тела (36,6 °C), в день съедают до 30 кг продовольствия. Дельфины ориентируются в воде с помощью эхолокации. То есть они направляют свой высокочастотный сигнал, допустим, на поверхность дна и затем улавливают отраженное от дна эхо. Таким образом складывается пред-

ставление об окружающей обстановке. Этот способ ориентирования в пространстве настолько развит у дельфинов, что они могут закрытыми глазами добывать себе пищу днем и ночью, «прослушивать» предметы до 2 миллиметров, а также обходить опасность стороной. Дельфин на расстоянии 20 метров безошибочно подплывает к брошенной в воду дробинке.

Дельфины всегда живут в стае до 1000 голов. У них очень сильно развито чувство самопожертвования, они никогда не бросают друг друга в беде. Это, пожалуй, одни из самых дружелюбных животных. Эти удивительные обитатели морей совершенно не боятся людей, а наоборот, относятся к нам очень доброжелательно. Существует немало фактов о том, что дельфины спасали людей от акул, выбрасывали на берег тонущих детей, помогали заблудившимся мореплавателям добраться до суши. Разум китообразных настолько высок, что порой их даже называют «морскими людьми». Они способны понимать окружающую обстановку, быстро ориентироваться в любой ситуации и даже строить планы на будущее. Каждый дельфин имеет свой

индивидуальный характер. Они очень легко приручаются человеком и всегда безошибочно выполняют то, что им прикажет дрессировщик. Причем делают это дельфины совершенно не за «рыбку», им интересен сам процесс выполнения заданий. Знаете ли вы, что дельфины имеют свой собственный язык? Да, да, именно, дельфины могут разговаривать между собой не хуже, чем мы с вами. Общаются они с помощью ультразвуковых сигналов. Толковый словарь дельфиньего языка состоит из 14000 слов-сигналов, что примерно равно словарному запасу обычного человека. Кроме того, дельфины могут вести диалог и на языке жестов (прыжки, повороты, позирование и т.д.). Удивительные болтуны также пытаются разговаривать с человеком, и некоторые «фразы» дельфиньего языка можно перевести на человеческий. Например, лающий звук, издаваемый дельфином, означает, что он сердится. Если дельфин уныло свистит, а затем свист становится звонким – ему необходима помощь. Кстати, подобно попугаю, некоторые виды дельфинов способны повторять слова и за человеком.

Интересные факты об акулах

Акулы являются хищниками. Есть очень много видов акул, например, большая белая акула, акула-молот, тигровая акула и мако, все они очень разные и имеют свои особенности. Давайте с вами рассмотрим какие же интересные факты об акулах мы можем вам рассказать.

- У акул нет ни одной кости в организме. Их хребет состоит из хрящей.
- Почти все акулы двигаются всю свою жизнь. Движение для акул – это жизнь, вода проходит через их жабры, поставляя кислород в кровь. Если акула остановится, то она задохнется и умрет.
- У акул очень хороший слух. Они могут слышать шум рыбы на расстоянии 500 метров.
- Если акулу поместить в большой бассейн, то она почует даже каплю крови в этом бассейне.
- Большинство акул не достигают метра в длину, но есть и исключения, такие как тигровая акула, они могут достигать до 14 метров в длину.
- Новорожденные акулы уже способны о себе побеспокоиться. Мать

акула оставляет малыша у себя за спиной, чтобы не съесть его.

- Некоторые виды акул откладывают яйца, и, вылупившись, детеныши сами о себе заботятся.

• Большие белые акулы самые опасные акулы в океане. Эти хищники могут развивать скорость в воде до 30 км/час.

- В отличие от других видов акул, большие белые акулы теплокровные. Такие акулы должны есть очень много мяса, чтобы регулировать свою температуру.

• У акулы всегда есть малый ряд зубов, который развивается за рядом больших зубов. Со временем мелкие зубы передвигаются вперед, а передние выпадают.

Веселый English

Flower Vocabulary
Цветочный словарьforget-me-not
[фогэтминот]

Незабудка

Интересно, что научное название незабудки «миозис» переводится как «мышинное ушко».

rose
[роуз]

Роза

Раскрась розу.

snowdrop
[сноудроп]

Подснежник

Подснежники хитрым способом защищают себя от грызунов — их луковицы ядовиты.

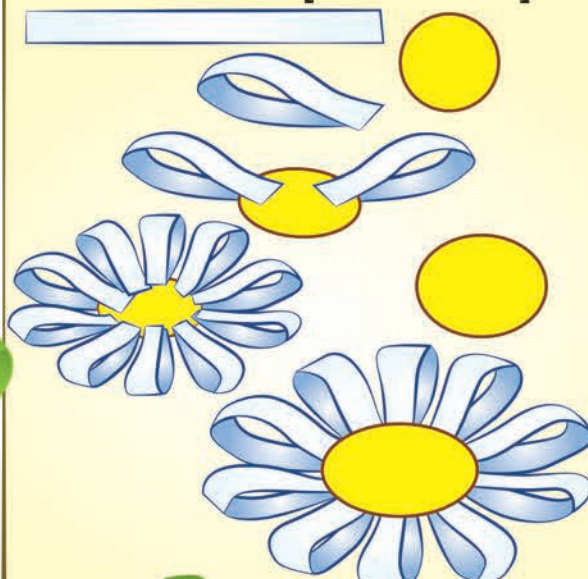
violet [вайелэт]

Фиалка

Комнатные фиалки боятся сквозняков и прямых солнечных лучей. Их любимое место — окна западной и восточной стороны.

camomile [кэмэмайл]

Ромашка

Сделай ромашку из бумаги.

tulip [тюлип]

Тюльпан

Тюльпан — один из самых быстрорастущих видов растений. За сутки он может подрасти в среднем на 2 см.

water lily [вотер лили]

Кувшинка

Этот вид называется Victoria amazonica. Самые большие листья достигают 3-х метров в диаметре, а стебель до 7-8 метров. Цветки распускаются всего на 2-3 дня.

В первый день цветки белоснежные и достигают до 20-30 сантиметров в диаметре. На второй день цветки становятся розовыми.

poppy [попи]

Мак

Садовые маки выращиваются как декоративные растения, они изящны, красивы, с разнообразной окраской лепестков — от белого до темно-красного. Не махровые цветки имеют чашевидную форму и образованы четырьмя широкими перекрещивающимися лепестками. Махровые цветы с более узкими лепестками напоминают мохнатые помпоны.

dandelion
[дэндилайен]

Одуванчик

Учимся рисовать одуванчик.

Доріжка

Допоможи літері «А» долетіти до літери «В».

Знайди відмінності

Загадки

Квітень жовту фарбу взяв,
моріжок розмалював,
і з-під пензлика розквітли,
наче сонце, диво-квіти.

(едедчлук)

Із малої цибулини
виріс весняної днини,
до нарциса привітався
та на грядці запишався.

(непчлук)

Кіт на дереві

На лавці під великим, розлогим деревом дрімив великий сірий кіт Маркіз. Недавно була сильна злива, і на землі залишилося багато калюж. Котові, напевно, було не дуже приємно ходити по калюжах. Зливу він десь пере-чекав, тому що був абсолютно сухим. Лапки вже встиг виллизати і тепер вирішив відпочити. Хазяйки його, тітки Дарини, удома не було, квартиру вона зачинила, тому кіт Маркіз влаштувався зручніше на цій лавці. Коли недалеко біля дерева зупинилася сіра легкова машина, кіт на всяк випадок ліниво розплющив очі. Але відразу ж заспокоївся. Машина здалася йому цілком безпечною. Маркіз зовсім не чекав, що в цій машині для нього знаходився неприємний сюрприз. Несподівано віконце в машині опустилося, з нього висунулася велика морда собаки. Цей собака володів потужним собачим «басом», і, побачивши кота, одразу прореагувала грізним гарчанням і басистим гавкотом. І бідолаха-кіт миттєво опинився на дереві – майже на самій верхівці. Очевидно, спросоння цей загрозливий гавкіт здався йому зовсім поряд, хоч водій машини відразу ж зачинив вікно і собака заспокоївся. А незабаром машина взагалі виїхала з двору. На дереві Маркіз вже посправжньому прокинувся. Спочатку він сидів тихо, очевидно, оговтуючись від переляку. Але незабаром кіт оцінив ситуацію і почав відчайдушно нявкати. Біля дерева зібралася вся дітвора, що живе в п'ятиповерховому будинку по сусідству. Вони принесли навіть шматок м'яса, щоб

спонукати кота спуститися вниз. Та все марно. Маркіз заліз так високо, що тепер йому було страшно там сидіти, а ще страшніше спуститися вниз. Хтось з дітей покликав своїх батьків, які намагалися допомогти бідоласі, але всі спроби були марними. А коли повернулася додому тітка Дарина, хазяйка Маркіза, то відразу сказала, що телефонуватиме своєму знайомому, водієві машини з підймальним майданчиком. Ви, напевно, бачили такі машини в місті. З їхньою допомогою зазвичай роблять ремонт або заміну вуличних ліхтарів. А ще тітка Дарина сказала, що з Маркізом вже таке траплялося і жодні засоби, окрім такого підйимального майданчика на машині, йому не допоможуть. Славчик і Павлусь бачили всю цю картину зі свого балкона. Звичайно, потім вони теж вийшли на подвір'я і були свідками того, як знайомий водій тітки Дарини за допомогою одного з мешканців дістали Маркіза з дерева. А ввечері хлопчики розповіли цю історію своєму татові. Спочатку тато посміявся разом з ними, а потім сказав, що люди також часто бояться багатьох ситуацій, яких насправді немає. Адже собака в тій ситуації не міг заподіяти шкоди Маркізові, пес просто голосно і загрозливо загавкав. І люди часто в паніці можуть самі себе загнати в таку ситуацію, коли їм буде дійсно потрібна серйозна допомога. Тому ніколи не потрібно піддаватися паніці. І дуже добре, що ми кожен ранок просимо в Бога охорони, мудрості і допомоги на випадок якоїсь несподіваної складної ситуації.

Микола Яненко

У шторм

Рибалки поспіхом опускали за борт тралову сіть. Прилади щойно зафіксували біля морського дна великий косяк риби. І погожа днина, і надія на вдалий улов створювали гарний настрій. Та раптом небо почало тьмаритися, а з ним і обличчя рибалок. Зненацька подув сильний вітер, на морі з'явилися піняві гребені. Це перші ознаки раптового шторму. Вода розгойдується, здиблюється валунами, які своїми ударами злісно хитають корпус траулера, заливають бризками палубу.

Капітан наказав негайно витягувати трал на борт. Раптом натужно заревіла лебідка, траулер аж зупинився. А тут і двигун замовк.

— Що трапилося? — запитав я Грабчака.

— Певно, трал зачепився за скелястий виступ на морському дні, — відповів він.

Стривожений капітан знову з'явився в штурманській рубці. Спробували дати задній хід. Двигун кілька секунд пропрацював з натугою і знову заглохнув.

Капітан сумно промовив:

— Мабуть, хвиля занесла крило трала за корму, і він намотався на гвинт.

Ретельно все перевірили і переконалися, що така здогадка правильна. Треба терміново викликати водолаза. Про ситуацію доповіли на плавбазу. Звідти надійшов запит:

— Ваші координати?

Капітан доповів. З плавбази відразу долинуло:

— Ідемо повним ходом на вас.

При хорошій погоді в такій ситуації немає нічого загрозливого. А тут на очах розгулюється шторм. Невідомо, що буде через годину. Гаяти дорогоцінного часу не можна було. Це добре розумів досвідчений моряк Бородай, який звернувся до капітана:

— Товаришу капітане, дозвольте мені звільнити гвинт від плетива.

— Хіба у вас є водолазний костюм? — запитав капітан.

— Ні! — відповів боцман.

— Надумали пірнати в холодну воду? Цього я нікому не дозволю! — у голосі капітана відчувалися тверді інтонації.

— Є інша пропозиція! — усмінувся Бородай.

Капітан здивованим поглядом окинув його.

— Доповідайте.

Боцман виклав суть. До човнярського весла він міцно прилаштує добре нагострений великий кухарський ніж. Потім рибалки з корми опустять на мотузці Бородаю до води, і він спроможеться прорізати плетиво на гвинті.

Капітан схвалив задум, і незабаром приступили до його здійснення. Хвилі раз по раз обдавали боцмана з голови до ніг. Хоч він одягнув водонепроникну спецівку, вода, звісно, через комір, застібки добиралася і до тіла, дуже дошкуляючи. Але це боцман не зупиняло.

Капітан не сховався з корми. Він запитав боцмана:

— Певно, до нитки змокли? Змерзли?

— Мені холод не страшний, — жартував боцман, — у мене майка тепла.

Згодом Бородай повідомив:

— Здається, я вже добрався до металу...

— Підйом! — скомандував капітан.

Як тільки боцман опинився на палубі, спробували включити малий хід. Траулер подався вперед. Додавали обертів — і гвинт закрутився ще дужче.

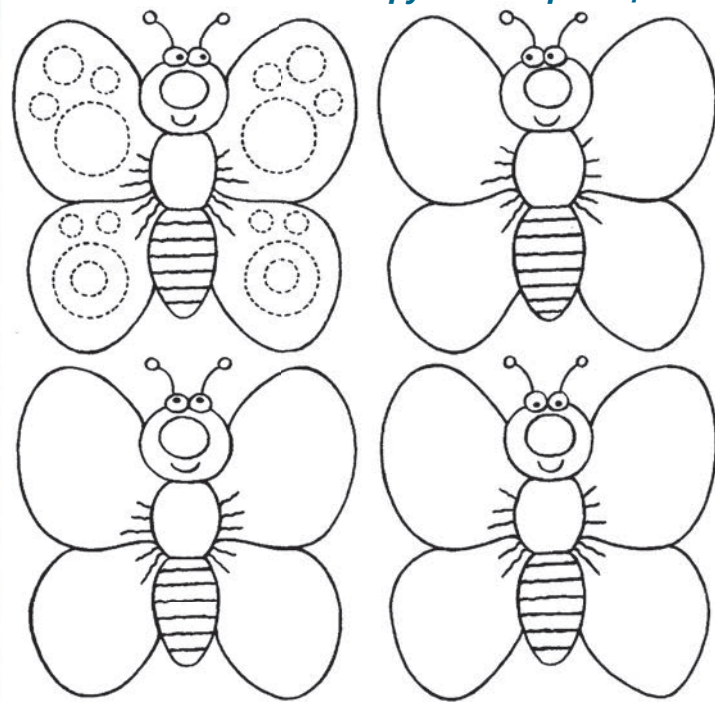
На плавбазу полинуло донесення: «Неполадку ліквідовано. Ідемо своїм ходом».

Кто в каком домике живет?
Соедини линии.

Метелик

Намалюй метелику візерунки на крильцях.

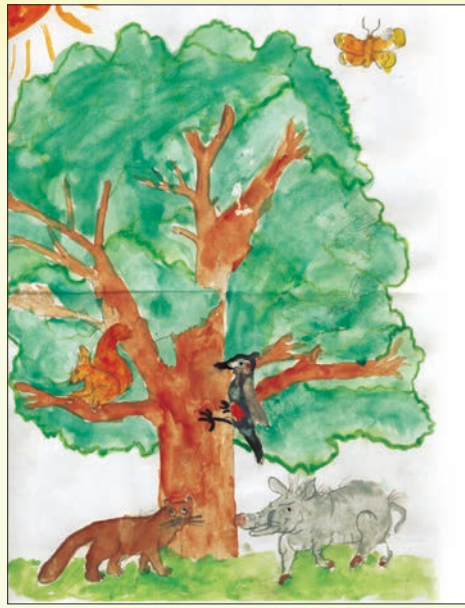

Лабіринт

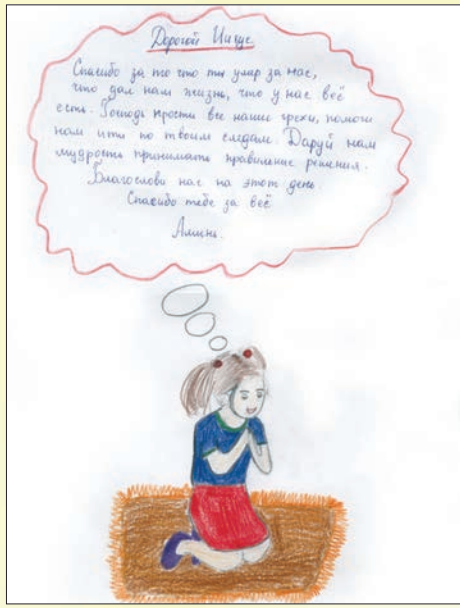

Сюзанна Тополь

Олександр Шевченко

Олена Портнягіна

Юлія Дробаха

Віка Затишна

Ілона Винниченко

Михайло Гуров

Влада Педан

Денис Науменко

Уляна Пилипенко

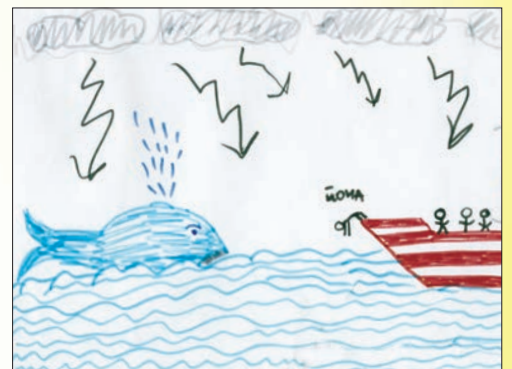
Надія Гапко

Богуслав Козак

Анна Мартиненко

Олександр Бацан

Ліза Розум

Малюнки читачів

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, бажано друкованими літерами на зворотному боці).

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68
(044) 428-84-38

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Юлія Смаль
Над номером працювали:
Марина Становкіна, Ольга Бокова
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.

www.lifesource.com.ua